

Sygn. akt X GC 1664/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Stażysta Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko K. Z.

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt X GC 1664/15 upr postępowanie uproszczone

UZASADNIENIE

W dniu 30 października 2015 roku powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu K. Z. o zapłatę kwoty 9.564,19 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 stycznia 2013 roku oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty należności przez pozwanego za korzystanie z usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...) Sp. z o.o. na podstawie umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany bowiem skorzystał z taryf, na podstawie których otrzymał trzy aparaty telefoniczne różnymi numerami. Usługi objęte były promocją, a pozwany, aby skorzystać z tej promocji, miał obowiązek użytkowania wszystkich trzech numerów telefonu. Powódka wyjaśniła, iż pozwany od sierpnia 2012 roku zaniechał regulowania należności za świadczone przez powódkę usługi telekomunikacyjne, skutkiem czego umowy dotyczące tych numerów zostały wypowiedziane przez powódkę z winy leżącej po stronie pozwanego. Z powodu wypowiedzenia umowy pozwany miał obowiązek zwrotu na rzecz pozwanej udzielonej jemu ulgi. Powódka dodała również, że nabyła dochodzoną wierzytelność od poprzedniego wierzyciela na podstawie umowy przelewu wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie, ponieważ data wymagalności roszczenia budziła wątpliwości Sądu przekazującego, co implikowało brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Powódka w uzupełnieniu pozwu podtrzymała żądanie oraz dotychczas zaprezentowane stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2006 roku pozwany K. Z. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej (...) Sp. z o.o.) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której (...) Sp. z o.o. zobowiązała się do świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta. Umowa została zawarta na 24 miesiące i dotyczyła numeru (...). Integralną część umowy stanowiły warunki umowy oraz regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych.

W dniu 1 marca 2008 roku pozwany K. Z. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej (...) Sp. z o.o.) drugą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której (...) Sp. z o.o. zobowiązała się do świadczenia usług na rzecz abonenta. Umowa została zawarta również na 24 miesiące i dotyczyła numeru (...). Integralną część umowy stanowiły warunki umowy oraz regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych „równe stawki dla firm”.

Dowód:

- umowa o świadczenie usługi telekomunikacyjnych z dnia 21 lipca 2006 roku z załącznikami, k. 27-31,
- umowa o świadczenie usługi telekomunikacyjnych z dnia 1 marca 2008 roku z załącznikami, k. 36-42

W dniu 1 lutego 2008 roku pozwany K. Z. przedłużył umowę z (...) Sp. z o.o. o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 21 lipca 2006 roku na kolejne 24 miesiące. Później ponownie okres obowiązywania umowy został przedłużony o kolejne 24 miesiące do dnia 21 lipca 2012 roku. Pozwany posiadał również numer (...), a umowa która dotyczyła tego numeru została przedłużona do dnia 27 kwietnia 2014 roku. Umowa dotycząca numeru (...) również została przedłużona do dnia 23 czerwca 2014 roku, czyli o 24 miesiące. W dniu 1 lutego 2008 roku pozwany K. Z. ponownie przedłużył umowę z (...) Sp. z o.o. o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 21 lipca 2006 roku na kolejne 36 miesięcy do dnia 9 września 2015 roku. Umowa dotycząca numeru telefonu abonenckiego (...) również została przedłużona do dnia 2 sierpnia 2015 roku, czyli o 36 miesięcy.

Dowód:

- oferty, k. 35, 43-44, 19-24
- aneks, k. 25-26

W związku z realizacją umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, (...) Sp. z o.o. wystawiała na rzecz pozwanego szereg faktur VAT, w tym: fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 694,26 zł tytułem opłaty za świadczone usługi telekomunikacyjne w okresie rozliczeniowym od dnia 26 lipca 2012 roku do dnia 25 sierpnia 2012 roku z terminem płatności na dzień 10 września 2012 roku; fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 1185,75 zł tytułem opłaty za świadczone usługi telekomunikacyjne w okresie rozliczeniowym od dnia 26 sierpnia 2012 roku do dnia 25 września 2012 roku z terminem płatności na dzień 10 października 2012 roku; fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 439,87 zł tytułem opłaty za świadczone usługi telekomunikacyjne w okresie rozliczeniowym od dnia 26 września 2012 roku do dnia 25 października 2012 roku z terminem płatności na dzień 9 listopada 2012 roku oraz fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 6,185 zł tytułem opłaty za świadczone usługi telekomunikacyjne w okresie rozliczeniowym od dnia 26 października 2012 roku do dnia 25 listopada 2012 roku z terminem płatności na dzień 10 grudnia 2012 roku.

Pozwany nie regulował należności w terminie.

Nadto, (...) Sp. z o.o. obciążyła pozwanego notami odsetkowymi, tj. notą odsetkową nr (...) na kwotę 3,05 zł oraz notą odsetkową nr (...) na kwotę 6,72 zł.

Dowód:

- noty obciążeniowe, k. 46

- noty odsetkowe, k. 47-48

- faktury VAT, . 49-52

W związku z tym, że pozwany nie uregulował opłat za kolejne okresy rozliczeniowe (...) Sp. z o.o. rozwiązała z nim umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Łączna kwota zadłużenia wyniosła 11.890,22 zł. W związku z niedotrzymaniem warunków zawartych na czas określony umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych operator obciążył abonenta – pozwanego – kwotą 9.564,19 zł.

Dowód:

- rozwiązanie umowy, k. 45

- nota obciążeniowa, k. 46

W dniu 17 grudnia 2013 roku (...) Sp. z o.o., reprezentowana przez (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w W. zastępowaną przez J. D. występującą prezesa zarządu oraz A. W. pełniącego funkcje członka zarządu (...) Sp. z o.o. zawarła z powódką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowaną przez R. C., Porozumienie nr 1/ (...) z dnia 17 grudnia 2013 roku do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności. Punkcie 1 porozumienia strony ustaliły łączną wartość wierzytelności, a w punkcie 3 ustaliły cenę nabycia wierzytelności.

Dowód:

- porozumienie, k. 57,

- załącznik, k. 58-59.

Powódka wezwała pozwanego do dobrowolnego uregulowania należności w kwocie 13.338,71 zł i jednocześnie zawiadomiła pozwanego o cesji wierzytelności.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 17

- zawiadomienie o cesji, k. 18

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie zostało zawarte w wyroku zaocznym, albowiem strona pozwana, pomimo wezwania nie złożyła odpowiedzi na pozew oraz nie stawiła się na rozprawę.

Według § 2 art. 339 k.p.c., brak udziału pozwanego w posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę, mimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie, pozwala przyjąć za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w innych pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one poważne wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Milczenie pozwanego jest więc - z mocy art. 339 § 2 k.p.c. - zbliżone w swych skutkach do przyznania okoliczności faktycznych. Należy jednak zaznaczyć, że przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości. Wobec tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach

zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Powódka wywodził swoją legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie z art. 509 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (§1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§2). Wskazać należy, że celem i skutkiem przelewu pozostaje przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta. Przelew powoduje utratę statusu wierzyciela przez cedenta i jego wyłączenie ze stosunku zobowiązującego łączącego go dotychczas z dłużnikiem. Wierzycielem staje się cesjonariusz, który nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu.

Podkreślenia wymaga, że przelew wierzytelności (cesja) jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

W niniejszym postępowaniu powódka domagała się zapłaty należności stwierdzonej notą obciążeniową stanowiącej zwrot udzielonej pozwanemu ulgi. Ulga ta wynikać miała z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartej na podstawie art. 56. ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. 2014, poz. 243, j.t.). Zgodnie z treścią przytoczonego przepisu, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Biorąc pod uwagę, że legitymacja procesowa zaliczana jest do merytorycznych przesłanek procesowych, a jej brak po którejkolwiek ze stron prowadzi do oddalenia powództwa, w pierwszej kolejności Sąd zbadał uprawnienie powódki do występowania jako strona w niniejszym postępowaniu. Powódka legitymacji czynnej do występowania w niniejszej sprawie upatrywała w umowie przelewu wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o.o., której przedmiotem była wierzytelność dochodzona pozwem.

Zgodnie z regułą dowodową wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tymczasem powódka wbrew powyższej zasadzie, nie wykazała w wystarczającym stopniu, aby nabyła od pierwotnego wierzyciela dochodzoną wierzytelność.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania, w dniu 17 grudnia 2013 roku, (...) Sp. z o.o., reprezentowana przez (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w W. zastępowaną przez J. D. występującą jako prezes zarządu oraz A. W. pełniącego funkcje członka zarządu (...) Sp. z o.o. zawarła z powódką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowaną przez R. C., Porozumienie nr 1/ (...) z dnia 17 grudnia 2013 roku do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności (k. 57). Z pkt 1 porozumienia wynika, że strony uzgodniły, iż łączną wartość wierzytelności. Z pkt 3 umowy wynika, iż strony ustaliły kwotę ceny nabycia wierzytelności, a tym samym uzależniły skuteczność umowy cesji od zapłaty przez cesjonariusza ceny nabycia. Jednocześnie powódka przedstawiła załącznik do protokołu wierzytelności z dnia 17 grudnia 2013 roku zawierający wyszczególnienie wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego. Powódka nie przedłożyła przy tym umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 17 grudnia 2013 roku.

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła, że nabyła przedmiotową wierzytelność.

Po pierwsze Sąd zważył, iż (...) Sp. z o.o. będąca pierwotnym wierzycielem i występująca w roli cedenta była reprezentowana przez (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w W.. Powódka tymczasem nie wykazała, aby (...) Spółkę z o.o. z siedzibą w W. była upoważniona do działania w imieniu (...) Sp. z o.o.

Niezależnie od powyższego Sąd zważył, iż w umowie (punkt 3) strony ustaliły cenę nabycia wierzytelności, której uiszczenie przez cesjonariusza na rzecz cedenta miało być warunkiem skuteczności przelewu wierzytelności. Strony umowy określiły bowiem odpłatny charakter umowy sprzedaży wierzytelności i określiły, iż do chwili zapłaty ceny ugodzonej umową wierzytelność przysługuje zbywcy. Powódka nie przedłożyła dowodu uiszczenia ceny nabycia wierzytelności, a więc tym samym nie wykazała, aby umowa cesji wierzytelności była skuteczna.

Jakkolwiek powyższe rozważania Sądu zaważyły na rozstrzygnięciu ponadto wskazać należy, iż strona powodowa nie udowodniła także swojego żądania tak co do podstawy, jak i wysokości. Twierdzenia zawarte w uzasadnieniu pozwu, jak i dołączonych do pozwu dowodów nie pozwalają na ustalenie w sposób bezsporny, żądania dochodzonego pozwem, a tym samym nie pozwalają na ocenę, czy wierzytelność istnieje, z jakiego tytułu i czy jest wymagalna. Strona powodowa dochodziła w sprawie kwoty 9.564,19 zł stwierdzonej w nocie obciążeniowej, jednakże nie wskazała jaka była podstawa naliczenia tej należności i sposób ich naliczenia.

Strona powodowa wbrew obowiązki wynikającemu z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie wykazała żadnymi dowodami, aby umowa cesji wierzytelności była ważna i skuteczna, a także zasadności i wysokości dochodzonego powództwem roszczenia. Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, a nawet nie wskazała twierdzeń odnośnie kwoty dochodzonej pozwem, nie wyjaśniając z jakiego tytułu kwota ta została naliczona, na jakiej podstawie została wyliczona, w jaki sposób i za jaki okres.

Mając na uwadze wszystko powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.